

Spellvirkjarnir eða Námabjófarnir.

SAGA EFTIR

REX E. BEACH.

"Það gleður mig, að eg hóf ekki bardaga, er þeir tóku eignina", sagði hann. "Nú fáum við allt okkar aftur og peningana líka. — ef McNamara hefir ekki komið þeim undan."

"Alt, sem nú er að gjöra, er að birta þeim Stillman og McNamara löglega skjölin. Þú kemur aftur að Steðjalek á morgun."

Þá er þeir höfðu skrásett skjölin á dómhúsinu, héldu þeir til skrifstofu McNamara. Hann tók þeim kurteislega.

"Eg heyrði að þér hefðu sloppið úr lífsháka í morgun, herra Wheaton. Það var slæmt. Get eg nokkuð gjört ykkur til þægðar?"

Lögmaðurinn skýrði í fám orðum frá erindi þeirra og bætti svo við:

"Eg skrásetti staðfest eftirrit af skipunum þessum hjá dómsmála-ritaranum fyrir tíu mínútum, og nú gjörir eg löglega kröfu til yðar, að afhenda þeim herra Glenister og Dextrey Midas-námuna. Sömu leiðis krefst eg, að þér afhendið þeim allan þann gullsand, er þér hafið með höndum, samkvæmt þessari skipan". Hann rétti honum skjölin, en McNamara fleygði þeim á borðið án þess að líta á þau.

"Slíkt kemur mér ekki til hugar að gjöra", sagði McNamara ofur stillilega. Lögmanninum hefði ekki orðið verr við, þótt hann hefði rétt honum kinnhest.

"Hvað? — Þér —"
"Eg sagði yður, að mér kæmi það ekki til hugar", endurtók McNamara skarplega. Dettur yður sú flónska í hug, að eg hafi lagt út í þennan bardaga vopnlaus? Stefur og skipanir! Þú, þó! Þvílík barnalæti!" Hann skellið.

"Við skulum sjá, hver skjöldinn ber!" sagði Wheaton. Þá er þeir Glenister voru komnir út fyrir, hélt hann áfram: "Hlaupum til dómarsins, fljótt!"

Þá er þeir komu að hótlinu, sáu þeir McNamara skjótast þar inn. Hann hafði farið út um leynidyr á skrifstofu sinni og varð þannig fyrri að hlustum réttvinnar.

"Þetta lízt mér illa á", sagði Glenister. "Nú er hann einhvern fjandann að sjóða saman."

Og það leit út fyrir, að svo væri, því fimtán mínútur urðu þeir að bíða, áður en þeir fengu að sjá dómarrann. McNamara var hjá honum. Mest furðuðaði þá á breytingu þeirri, er dómarrinn hafði tekið þennan síðasta mánaðartíma. Hann var náfödur, horadur, óstyrkur og flóttalegur. Hann virtist eins og stelast til, að líta eftir hverri hreyfingu, er McNamara gjörði. Hlutverk hans virtist honum ofvaxið.

Dómarrinn leit yfir skjölin. Þótt hann reyndi að sýna á sér embættis-svip, átti hann bágð með að handleika skjölin. Alt skalf og hristist í höndum hans. Loks tók hann til máls:

"Mér þykir slæmt, að eg verð að efast um sannleiksgildi þessara skjala."

"Guð hjálpi yður, maður!" hrópaði Wheaton. "Þetta er löggilt samrit af skipun frá æðri dómara en yður. Hún leyfir, að skjóta málinu til æðri réttar, er þér neituðuð um, og tekur þar að auki málið úr yðar höndum. Já, — og skipar þessum manni, að afhenda námuna og alt, er henni tilheyrir. Nú, herra minni! Þér verðið að hlýða þessari skipan."

Stillman dómari leit til mannsins, er stóð þegjandi við gluggann.

"Þér ætlið sjálfsgætt, að sækja um leyfi til réttarins, en eg get sagt yður fyrirfram, að eg veiti það ekki."

Wheaton horfði fast í augu honum. Loks mælti dómarrinn.

"Þér segid, að þetta samrit sé löglega staðfest. Hvaða sönnun hefi eg fyrir því? Undirskriftirnar geta verið falskar. Þér hafið, ef til vill, undirritað þær sjálfur?"

Lögmaðurinn varð all-födur við þessi orð dómarrans og virtist ætla að taka til máls, en Glenister dró hann út með sér, og sagði:

"Við skulum sjá. Við sækjum þetta mál samkvæmt lögum. Taugar hans verða þá, ef til vill, komnar í lag. McNamara hefir dáleitt hann. En hann dirfist ekki að óhlýðnast æðra boði."

"Þú heldur það? Hvað heldurðu að nú standi til?" sagði Wheaton. "Eg verð að hugsa mig um. Þetta er það djarfasta tilteki, er eg hefi þekt. Þeir sögðu mér sitt af hverju þar syðra, er eg gat ekki trúað; en líklega hefir það satt verið. Dómari óhlýðnast ekki boði æðri dómara, nema eitthvað sé bala við tjöldin."

Þeir héldu til skrifstofu lögmannsins, en rétt eftir að þeir komu þar, kom Braudnúða-Simbi æðandi inn og hrópaði:

"Andskotinn er laus! McNamara hefir tekið gullandinn ykkar út af bankanum!"

"Hvað segirðu?" kölluðu báðir í senn.

"Eg fór inn í bankann, til þess að reyna gullblandinn stein. Málmeðrinirinn var í önnum, svo eg fór inn í herbergi hans. Meðan eg dvaldi þar, kom McNamara hlaupandi inn. Hann sá mig ekki. Eg heyrði hann segja þeim, að taka gullandinn fljótt út úr öryggis-skápnum."

"Við verðum að koma í veg fyrir það", sagði

Glenister. "Taki hann okkar gull, þá tekur hann gull Svianna líka. Simbi! Hlaupu til Landnemafélagsins og segðu þessi tíðindi þar. Nái þann þessu gulli öllu, sézt það aldrei fram. Kom þú strax. Wheaton!"

Hann snaraðist út og hinir á hæla honum. Það ást brátt, að Simbi hafði ekki talið spor sín, því að Sviarnir komu þegar á hæla þeim, er þeir fóru inn í bankann. Fleiri höfðu fylgst með, í þeirri von, að eitthvað sögulegt væri á ferðum. Þá er hávaðinn barst að bankanum, hættu ritarar verki, og gjaldkeri greip skammþyssa, er lá hjá honum. "Hvað er um að vera?" spurði hann.

"Við viljum finna Alec McNamara", sagði Glenister.

Bankastjórinn kom fram og Glenister talaði við hann gegnum virgiringuna.

"Er McNamara hér?"

Allir vissu, að herra Morehouse laug aldrei. — "Já, herra". Hann talaði hægt og í röddinni var þýðlegur hreimur. "Hann er hér. Hvað er um það?"

"Vér höfum heyrð, að hann ætli að flytja gullandinn okkar héðan, en við ætlum að koma í veg fyrir það. Segið honum að koma út og fela sig ekki eins og hýddur hundur!"

Við þessi orð lét McNamara sjá sig. Hann kom til bankastjórans og talaði nokkur orð hljótt við hann. Flokkurinn fyrir utan tók að gjörast óþolin-möður. Nokkrir þeirra kölluðu:

"Förum inn og drögum hund þenna út!". Óhljóðin fóru vaxandi. Morehouse bandaði með hendinni og mælti:

"Herra minir! McNamara segist ekki hafa í hyggju, að taka gullið héðan."

"Þá er hann búinn að taka það!"

"Nei, hann hefir ekki tekið það."

McNamara hafði skyndilega breytt ráði sínu, er hann sá, hvað þeir ætluðu sér. Það var ekki hyggilegt, að æsa ofstópann þessa um of. Þótt hann hefði ákveðið, að ná gullinu á sitt vald, var bezt að láta hér staðar numið að sinni. Bak við hurðina, er hann stóð við, voru þrjú hundruð þúsundir dollara, — vigtáðir, sekkjastír, innislagðir og útbúnir til þess að takast úr umsjón þessa bankastjóra, er ekki var hægt að leiða af braut ráðvendinginnar, hvorki með mútum né fagurmælum.

Þá er McNamara leit þessi hefndþrungu andlit, er biðu fyrir utan virgiringuna, sá hann brátt, að óveðrið var að nálgast. Slíkt espæði hann til mótstöðu. Hann var að vísu ekki viðbúinn svo skjótu áhlaupi, en ekki skyldi upp gefast. Hann vissi, að Glenister mundi vera foringinn, og sá, að hatríð skein hvað hvassast úr augum hans. Hann grunaði einnig, að það væri eitthvað meira en gullstóttin, er svalt í hjarta hans, og nú datt honum ráð í hug.

"Þetta mun vera eitt af yðar strákörpum, Glenister? Er ekki svo?" sagði hann í storkandi hæðningu. — "Þorðuð, þér ekki að koma einn, eða voruð þér að bíða þess, að sjá mig með laglega stúlku við hönd mér?"

Um leið opnaði hann hurð að baki sér; þar stóð ungrú Helen Chester. "Það er ekki vert, að þér farið út með mér, ungrú Chester. Þessi — þarna — náungi kynni — nú, jæ-ja, — þér eruð óhultari hér. Þér fyrirgefð mér, að eg verð að skilja við yður." — Hann hélt að með þessu gæti hann komið Glenister til að fremja eitthvert óhæfaverk, svo stúlkann sæji, og bjóst einnig við, að hann sjálfur mundi vaxa í augum hennar sem hetja, er hann gengi einn, vopnlaus á móti æðisgengnum skrif. Einn móti móti.

"Komdu út, bleyðiminni!" hrópaði Glenister. Storkunarorðin, og ekki sít þá, að sjá Helenu við lilið fjandmannsins, hafði kynnt bræðiblossann í skipi hans.

"Ó, sjálfsgætt, — eg skal koma út. En eg vil ekki að þessi ungrú verði fyrir óskunda í höndum skrifbræðra yðar", sagði McNamara. "Eg er vopnlaus, er eg hefi rétt til að fara héðan tálmalaut, — rétt hins ameríska borgara". Hann hóf hendurnar yfir hfuð sér og hrópaði ógnandi: "Vikið úr vegi!" — Morehouse opnaði dyrnar og McNamara gekk rólegur gegnum miðja mannþrönguna.

Það er nokkuð einkennilegt, að maður í ofsbærði getur vel skotið fjandmann sinn varnarlausan, jafnvel í bakið. En enginn dirfist að ráða á mann, er réttir upp vopnlausur hendur, og gengur óskelfdur gegn fjandmannaflokki. Og það sem undarlegra er: Það er óhultara að ganga þannig gegn flokki manna, en gegn einum manni.

Þetta vissi McNamara og færði sér það í nyt. Hann lék þetta sem hetjulegast, til þess að ganga því betur í augu stúlkunnar. Allir viku úr vegi — nema Glenister. Þeir mættust og horfðust í augu um hríð. Ungrú Chester stóð með öndina í hálainum, því hún sá til þeirra úr bankanum. Glenister reiddi til höggs, — en lét hendina síga aftur — og McNamara hélt leiðar sinnar.

Wheaton ávarpaði bankastjóran:

"Herra Morehouse! Við höfum hér skipan í höndum, er leggur svo fyrir, að fé þetta sé okkur af-

hent". Hann afhenti bankastjóranum skjölin. "Við heimtum rétt vörn. Féð er okkar eign".

Morehouse las skjölin nákvæmlega.

"Eg get ekki hjálpað ykkur. Þessi skjöl eru ekki stýluð til mín. Þau eru stýluð til McNamara og Stillmans dómara. Ef yfirdómurinn hefði skipað mér, að afhenda ykkur gullið, þá hefði eg gjört það þegar. En eins og sakir standa nú, get eg að einu afhent það eftir skipun þessa dómara, er afhenti mér það. Það er eini vegunin til þess, að ná því út héðan."

"Við viljum fá það nú þegar!"

"Eg má ekki láta persónulegt álit mitt hafa áhrif á þetta mál."

"Þá tókum við það sjálfir", mælti Glenister. "Við höfum orðið að líta að lægra hlut jafnan í þessu máli og þolum það ekki lengur. Komið þið, drengir!"

"Vikið til baka! — Ekki feti framari!" hrópaði Morehouse. "Piltar, takið vopn í hendur!"

Þessa skipun gaf hann bankastjóranum um l-ið og hann sjálfur þríf byssu undan borðinu, er hann þegar miðaði á ásækjendur. Þjónarnir voru þegar með alvægni. Það var sjáanlegt, að gæslufé Alaska-bankans var vel varðveitt.

"Mig langar ekki til, að sýna ykkur nokkur óvildamerki — þvert á móti", mælti bankastjórnin. "En féð verður að geymast hér, þar til það er tekið út á löglegan hátt."

Mannþröngin lét sefast um hríð við orð bankastjóra, en Glenister lét aftur til sín heyra.

"Komið áfram með ykkur! Hver fjandinn heldur í ykkur?" Ófsa-glampinn í augum hans sýndi, að hann ætlaði ekki að láta mótstöðumenn sitja yfir hlut sínum.

Helen sá glögt, að nú var komið að því harðasta. Mönnum þessum var full alvara á báðar hliðar. Bankastjóri og menn hans ætluðu að verja heitúur bankans. Hinir voru einráðir í því, að ná rétti sínum með afli, fyrst lögin vildu ekki veita þeim hann. Alt í einu heyrði Helen volduga, bjóðandi rödd utan frá strætunni og þar næst hvallegt fótatak. Flokkur hermanna með reiddum byssustingjum óð gegnum manngráann.

"Ryðjið herbergið!" hrópaði foringinn. "Hvað á þetta að þýða?" spurði Wheaton og var all-reiður.

"Það þýðir, að dómarrinn hefir krafist verndar herljóðsins, svo að gull þetta falli ekki í ræningjahendur. Burt með ykkur!"

Múgurinn hikaði um hríð, en hlýddi loks nöldr-andi, því óhlýðni við hermennina bláklæddu, er þjóna Bandaríkjunum, er værhugað.

"Þeir nota aðstoðu okkar eign hermanna til þess að ræna okkur", sagði Wheaton, er þeir komu út fyrir.

"Já", svaraði Glenister, þungur á brún. "Við höfum reynt að fara lagavegin, en árangurslaust. Þeir neyða oss til oftríks. Þeim skal veitast það! Mannfall nokkurt mun verða hér."

XII. KAPITULI

"Krókur á móti bragði".

Glenister hafði haldið því fram, að dómarrinn mundi ekki voga, að óhlýðnast skipun frá hærri rétti. En honum skjátaðist þar. Skipan þessi hljóðaði þannig: "að bæði Midas-eygnin og gull það, er geymt var í bankanum, skyldi tafarlaust afhent þeim félögum." — En Stillman neitaði að hlýða boði þessu. Wheaton boðaði Sviana ásamt lögmönnum þeirra á fund, og réði fundinum til að ganga í sameiginlegt félag, til þess að sækja mál þetta með mannafla. Og var það samþykkt með öllum atkvæðum. Dextrey var kominn aftur úr sjallaför sinni og var á fundinum. Þá er um ræðum var lokið, tók hann þannig til máls á sínu einkennilega ræðusniði:

"Því er nú þannig farið með mig, að mér lætur jafnan betur að berjast, er eg veit, hverja hernaðar- aðferð andskotar minir ætla sér að nota. Eg ætla mér snöggvast að gjörast njónsarmaður, og sjá, hvað mér tekt."

"Vér höfum leigt leynilögslumenn í nokkrar vikur", sagði lögmaður Svíanna, "en þeim hefir ekkert tekið að uppgötva."

Dextrey ansaði honum ekki, en leit til hans fyrir-litningaraugum.

Næstu nótt var hann víð starfa nokkurn í bygging þeirri, er næst lá skrifstofu McNamara. Hann leiði sér herbergi á lofti uppi. Hann sagði gat í loftið og þakið og komast þannig í bygging McNamara, því húsin lágu saman. Þar sagði hann annað gat, svo að hann gat séð og heyrð, hvað gjörðist á skrifstofunni, án þess þó að sjást sjálfur. Þar settist hann að næsta morgun með stakri þolinmæði, þótt hungraður væri og aðstaða óþægileg. Á meðan á þessu stóð, höfðu námaeigendur haft annan fund með sér. Var þar ákveðið, að senda Wheaton vel úr garði gjörðan með samrit skýldfest af gjörðum Stillmans til San Francisco. Skyldi hann fara með 'St. Maria', er lá þar á höfn. Hann skyldi færa fram sakir á dómarrann og McNamara, og vonaði fundurinn, að nú fengist skjótur og gagnorður úrskurður.

I dögun hafði Dextrey tekið njónsaratöðu sína og um miðnætti yfirgaf hann leynistöð sína og fór á fund þeirra Glenisters og Wheatons.

"Þeir hafa haft njónsára á hælum þínum í allan dag, Wheaton", sagði hann, og þeir vita, að þú ætlar til San Francisco. Þú verður tekinn í varðhald

með morgunsárinu."

"I varðhald! Fyrir hvaða sakir?"

"Eg man ekki með vissu nöfnin á glæpunum, — fjólkvæni, hórðómur, meinsari, þjófnaður eða eitthvað þess háttar. — Þeir setja þig í varðhald fyrir eitthvað og þá er þeim nóg. Þeir álita, að þú sért eini lögmaðurinn, er eitthvað viti, og það sé ekki hægt að múta þér."

"Guð minn göður! Hvað get eg gjört? Þeir rannsaaka hverja kænu, er leggur frá ströndinni, og ná þeir mér ekki þann veg, þá rannsaaka þeir skipið."

"Eg hefi gjört ráð fyrir öllu þessu", sagði Dextrey gamli. — Allar tálmanir espúðu starfsþrek hans.

"Já, — en hverinn þá?"

"Láttu mig um það. Taktu föggur þínar saman og vertu ferðbúinn að tveim stundum líðnum."

"En eg er búinn að segja ykkur, að þeir rannsaaka 'Santa Maria' stafna á milli", sagði lögmaðurinn. Dextrey var farinn.

"Það er bezt að gjöra eins og hann ræður til. Hann er bragðarefur í beztu lagi", sagði Glenister.

Lögmaður tók því að búa sig.

Dextrey hafði byrjað á horninu á 'Front' stræti, og rannsaakað öll spilahlú. Þótt seint væri, var spili-græðgin ekki full-södd. Loks fann hann þann, er hann leitaði að. Þjörulyktin af fótum þess náunga og hláturinn hryssingalegi, gaf til kynna, að hann myndi sæfari vera.

"Mangi! Þú hefir að eins tvo kosti til að bera, — þagmælsku og sjómensku. Að öðru leyti ertu fyrirlitlegur, viðbjóðslegur drykkjuhundur!"

Sjómaðurinn glotti við tönn. Hann svaraði:

"Hvað er það, sem þig vantar nú? Ef það snertir peninga eða viðskifti eða síðferði, þá farðu til fjandans og ónáðaðu ekki heidarlega sæfara. — En ef það snertir áflog, þá er eg þinn þéustu skuldbundinn Mangi."

"Eg vil, að þú vekjir upp kyndarann þinn, og hafir fult gufu-af-á bátnum eftir eina stund. Eg borga þér fyrir einn sólarhring og — mundu að halda kjafti."

"Kaupin eru gjörð! Múmiurnar á Egyptalandi eru reglulegar málvélar í samanburði við mig."

Gamli Dextrey hélt þar næst til leikhússins Norðrið. Leikur stóð yfir og hann náði í mann þann, er hann hafði leitað að. Það var Stephens skipstjóri.

"Gleður mig að hafa fundið þig, skipstjóri", sagði Dextrey. "Nú þarf eg ekki að þaufast út í skipið þitt í svarta myrkri."

"Hvað er þér á höndum?"

Dextrey tók hann afsíðis. "Við félagar þurfum að senda mann með þér til Bandaríkjanna."

"Gott og vel!"

"Nú — já — hér er nokkurt vandhæfi á". Hann hikaði, því hann átti bágð með að biðja um greiða. "Hann er lögmaður okkar, en McNamara-illþýðið vill ekki láta hann vera á flakki."

"Eg skil þig ekki!"

"Þeir hafa tekið út varðhalds-skipan á hann, og ætla að varna honum brottfarar. Við þurfum að fá þig til að —"

"Herra Dextrey! Eg er ekki að leita að málaprasi. Eg hefi nóg á minni könnu af slíku."

"En, gættu nú að", sagði Dextrey, "við verðum að koma honum þangað, svo hann geti kveikt upp laga-eldinn í San Francisco. Við höfum verið drengir á talar af dómara-ræfli hér. Við erum í vanda staddir."

"Mér sárnar, að geta ekki orðið ykkur að líði, Dextrey! En eg komst í hann krappann ykkar vegna fyrir skómmu og það nægir mér í svipinn."

"Hér er ekki um það að ræða, að fela fallegar stúlkur. Engin hættu á ferðum fyrir þig", tók Dextrey til máls; en Stephens greip fram í fyrir honum.

"Við þurfum ekki að þrefa lengur um það. Eg gjöri það ekki!"

"Ó, þú gjörir það ekki?" mælti Dextrey. Það var farið að síga í hann. "Viltu vera svo náðugur, að hlusta á MIG, eitt augnablik! Öllum er það fullljóst hér, að eg og drengurinn höfum á réttu máli að standa og að það er verið að niðast á okkur. Lögmaðurinn verður að komast héðan í nótt, annars taka ræningjar þessir hann fastan og engin leiðrétting læstrá æðra dómstóli. Þeir hafa hann í haldi niútu daga. En hann fer til San Francisco og hann fer á svæluuggnum PINUM. Eg tala við þig sem maður við mann. Ef þú neitar honum um far. Þá fer eg til heilsugættis. — Hann er vinur minn, — og eg skal gjöra svo djöfuls-víða glömpu á þig og skakutuna þína, að hvorugi ykkar haldi vatni eða vindi til eilífðar. Mig langar ekkert til að gjöra þetta — það er ekki í mínum vanalega verkahring, — en þetta-mál verður að hafa framgang! Í raun og veru er eg enginn kjaltaskúmur, og túlinn á mér skal harðlæstur vera, ef þú ekki neyðir mig til að opna hann upp á gátt. En taki hann til að gjósa, þá er bezt, að þú litir eftir annari stöðu, því eldflið með brennisteini dynur þá yfir þig!" Hann sagði skipstjóra, er steinþegjandi hafði hlustað á tölu þessa hina miklu, frá ráðgjörð sinni um ferðina. Þá er hann loks þagnaði, mælti Stephens:

"Aldrei hefir nokkur maður héli yfir mig slíkum ræðu-stórsjó — aldrei á efi minni. Þú hefir kaffært mig, og undir þessum kringumstæðum get eg ekki neitað þér um þetta. Eg ætla að verða við bón þinni — ekki af því eg sé hræddur við ógnanir þínar — heldur vegna þess, að eg hefi heyrð getið um vandræði ykkar út af Midas-námuni, — og af því að eg get ekki annað en dáðst að, hvað þú ert hjartanlega ósvífinn og kjafitfor". Þeir skildu með þetta.

Dextrey fór til skrifstofu Wheatons. Þá er hann var rétt kominn þangað, sá hann mann, er reyndi að fela sig við næstu dyr.